

טיב הקהילה

כי-תבא
ט"ז אלול תשפ"ו
המסע לפרויקט אוסף ירושלים

זמן הדלקת הנרות ומצ"ש
הרה"נ 6:33
מוצ"ש"ק 7:45
ר"ת 8:24
סוף זמן קריאת שמע ותפילה

סו"ק"ש א' 8:39 | **סו"ת א'** 9:59
סו"ק"ש ב' 9:24 | **סו"ת ב'** 10:29
גליון מס': 850

יו"ל ע"י קהילת שבת בבית ד'

בנשיאות מורנו ורבנו הרה"צ

רבי גמליאל הכהן רבינוביץ שליט"א

טיב הפרשה

האדם לבטא את שמחתו גם בחיצוניות. והוא לך לשוננו: 'השמחה שישמח אדם בעשיית המצוה ובאהבת הא-ל שציווה בהן' - עבודה גדולה היא. וכל המונע עצמו משמחה זו ראוי להיפגע ממנו, שנאמר: 'תחת אשר לא עבדת את ה' אלקיך בשמחה ובטוב לבב'. וכל המגיס דעתו וחולק כבוד לעצמו ומתכבד בעיניו במקומות אלו חוטא ושוטה וכו', וכל המשפיל עצמו ומקל גופו במקומות אלו הוא הגדול המכובד העובד מאהבה וכו', ואין הגדולה והכבוד אלא לשמוח לפני ה', שנאמר: 'המלך דוד מפוז ומכרכר לפני ה' עב'.

והנה אילו כתב 'וכל שאינו שמח בשמחה זו ראוי להיפגע ממנו', היינו אומרים שמדבר על זה שאינו מעורר את עצמו לשמחה, היינו שאינו מתבונן בגודל הזכות שנפל לחלקו לעבוד לפני הקב"ה. אמנם מאחר שכתב 'וכל המונע עצמו משמחה זו ראוי להיפגע ממנו', קשה לפרש שכונתו על המתעצל לעורר השמחה בקרבו, שכן לשון מונע נופל שפיר על אחד שמתאווה לעשות דבר מה, אולם מונע את עצמו מלעשותה מסיבה מסוימת, ואילו המתעצל לעורר השמחה כלל אינו מתאווה לכך, ובהכרח כוונתו על זה שבפועל הינו שמח בעבודת הבורא, הוא מבין את גודל הזכות שנפל בחלקו להימנות עם עובדי ה', ובכל זאת מונע את עצמו מלהראות השמחה כלפי חוץ, מסיבות הכמוסות עמו, ועליו כתב שראוי להיפגע ממנו, כי כבוד הוא למכניס בוראינו שהשמחה בעבודתו ניכרת גם כלפי חוץ.

וכדברינו משמע גם בהמשך דבריו, כשכתב 'וכל המגיס דעתו וחולק כבוד לעצמו ומתכבד בעיניו במקומות אלו חוטא ושוטה', שכן מה שחולק כבוד לעצמו אינה סיבה לשלול את השמחה, כי אם סיבה להימנע מלבטא אותה, וכדמשמע מהמשך דבריו שם כשמדבר במעלת המשפיל עצמו שאינו מתבייש מלבטא את השמחה וכדורו בשעתו שהיה מפוז ומכרכר לפני ה'.

וצריכים לומר שבריש דבריו כשאמר 'וכל המונע' דיבר על כלל המניעות מלבטא את השמחה, ואחר כך האריך לדבר מענין המניעה מצד הכבוד, שהיא רעה יתירה יותר משאר המניעות, כי בכך הוא מייקר חלילה את כבודו יותר מכבוד בוראו.

על כל פנים יוצא מדבריו שמלבד חובת השמחה בפנימיות הלב מחובתנו גם לבטא את השמחה כלפי חוץ, כי שמחה זו כבוד הוא לבוראינו.

אחר שהזכרנו את הצורך לבטא בחיצוניות את שמחתו הפנימית, מן הראוי גם להזכיר שלפעמים מן הראוי להתחיל דווקא מן החיצוניות, כלומר גם אם אינו מרגיש בפנימיות השמחה על זכייתו לעבוד את בוראו, מכל מקום מאחר שמבין בשכלו שראוי לו לשמוח על כך, יעורר את השמחה בחיצוניות, וכפי שמובא כמה פעמים ב'ספר החינוך' (ראה במצוה טו, צה, צט, שכו). שהאדם נמשך אחר פעולותיו, ומתוך כך ימשוך את השמחה גם בפנימיות.

שמחה בקיום המצוות

תחת אשר לא עבדת את יהוה אלהיך בשמחה ובטוב לבב מרב כל: (כח, מזו) ...

הכתוב מגלה לנו כאן מהו השורש הגורם לכל הרעות האמורות לבוא באם לא נשמור את התורה והמצוות. והוא העבודה להשי"ת בלא שמחה. כלומר, התביעה העיקרית על האדם אינה על אשר חטא ועבר על המצוות, כי אם על כך שלא החשיב את המצוות, ולא שמח בזכייתו לעבוד את השי"ת בקיום מצוותיו, היא זו שהביאו לידי זלוול בשמירתם, ובתוצאה מזה גלגלו עליו כל הרעות האמורות כאן.

ומה שאין האדם שמח בזכייתו לעבוד את ה' הוא כתוצאה מהעדר ההתבוננות בערך זכייתו בעבודה זו, אילו היה האדם מתבונן וזוכר שכל העולם כולו אינו מגיע לערך מצוה אחת, ושעל כל מצוה זוכים לשכר נצחי בעולם העליון ודאי היה שמח שמחה גדולה.

וזהו האמת לאמיתו, וכפי שמובא בשם צדיקים שפירשו מאמר חכמינו ז"ל שאמרו (קידושין לט): 'שכר מצוה בהאי עלמא ליכא' שכל הטובה הקיימת בזה העולם, אין בה בכדי לשלם כשכר אפילו על מצוה אחת.

ומה נכונים הם דברי האריז"ל (שער רוח הקודש ח, ב) שכתב בזה הלשון: 'הנה צריך האדם בעת קיומו כל מצוה ומצוה, או בהתעסקו בתורה, או כשתתפלל התפלה, להיותו שמח וטוב לב, יותר מכאשר מרויח או מוצא אלף אלפים דינרי זהב וכו'. וזהו פירוש הפירוש 'תחת אשר לא עבדת את ה' אלהיך בשמחה ובטוב לבב מרב כל', פירוש, תשמח יותר, מכאשר תרויח רוב כל ממון שבעולם, וזה מרוב כל, פי' יותר מכאשר הוא רב כל' עכ"ל. ומדאמר האריז"ל הקדוש שעל האדם לשמוח שמחה עצומה כל כך, בהכרח שאכן זוהי ערכה של כל מצוה, כי בלאו הכי מאין יבוא שמחתו...

גם ראוי לו לאדם להתבונן לפני מי הוא עובד, ולפני מי הוא גורם קורת רוח בעבודתו, הלא כל זה הוא לפני מלך מלכי המלכים הקב"ה, דבר זה בעצמו הוא כבר סיבה נכונה לשמחה, שעל אף היותו אדם פחות קרין מחומר, מחשיב הקב"ה את מעשיו וזוכה לעורר במעשיו תענוג להקב"ה.

ומי שאכן זוכה לשמוח בזכייתו לקיים את המצוות, לא זו בלבד שמובטח שלא יבוא לידי זלוול במצוות, אלא גם יזכה להתעלות במעלות הקדושה והטהרה. וכפי שהאריז"ל העיד גם על עצמו שזכה לכל מדרגותיו בזכות שמחתו במצוות (הביאו המשנה ברורה בהלכות שמחת תורה - א"ח תרטס, א).

זה היה אחד מיסודותיו של מרן הבעל שם טוב זי"ע, שיחשיב את העבודה להשי"ת, ומתוך כך יקיימה ברוב חשק והתלהבות ומתוך שמחה.

וראוי להעתיק את לשון הרמב"ם (הלכות לולב פרק ח, הלכה טו) המדבר מחובת מצוה זו, שמתוך דבריו אנו למדים שעל אף שהשמחה היא דבר התלוי בלב, נדרש מן

טיב המערכת

♦ ברוך אתה בעיד ♦

ברוסיה היה יהודי עשיר ושמו הרב דיינס שתרם הרבה כסף לצדקה, ובפרט לשיבת ברנוביץ שהיתה בראשות הגאון רבי אלחנן וסרמן זצ"ל, והנה שנה אחת נצרך ר' אלחנן לסכום כסף באמצע החורף ובלית ברירה יצא לעירו של העשיר, בהגיעו לארמונו של העשיר היו מגפיו של ר' אלחנן מלוכלכות ומלאות בוץ, ומכיוון שידע שטרקלינו של העשיר וכן הכניסה מכוסים בשטיחים יקרים, והוא לא רצה ללכלכם, לכן פנה לכיוון הכניסה האחורית של המטבח - שם לא היו שטיחים, הוא נקש בדלת וביקש להודיע לבעל הבית שר' אלחנן בדלת.

כשהגיע העשיר התפלא מאוד מדוע הגיע ראש הישיבה מהדלת הצדדית? הסביר לו הרב כי לא רצה ללכלך את השטיחים בבוץ שעל מגפיו, אך העשיר לא כך חשב, כי רוח היתה עמו, הוא ביקש מר' אלחנן מחילה על הטירחא ויצא יחד עמו להקיף שוב את הבית, וביקשו שיכנס עם הבוץ שעל מגפיו וידרוק על השטיחים כדי שיראו ילדיו כי התורה יותר חשובה מכל השטיחים!

את הפסוק 'ברוך אתה בעיר וברוך אתה בשדה', מסבירה הגמרא כך: 'ברוך אתה בעיר - שיהא ביתך סמוך לבית הכנסת, ברוך אתה בשדה - שיהו נכסין קרובים לעיר', ומסבירים המפרשים מהי הברכה בכך? כי מי שנכסיו קרובים לעיר וביתו סמוך לבית הכנסת הוא יכול להיות יותר זמן בבית הכנסת, ויכול תמיד להיות מעשרה ראשונים, וגם עצם הקירבה מוסיפה קדושה בכך שתמיד שומעים קדיש וקדושה וכו', וזו עיקר הברכה.

מלבד הברכה, יש כאן גם לימוד חשוב, שכל הברכה שהקב"ה נותן לנו בגשמיית היא בשביל הרוחניות, בשביל מה צריך נכסים קרובים לעיר? בשביל להגיע מהר לבית הכנסת! וזה אנחנו צריכים תמיד לחפש בכל דבר שנתן לנו השי"ת, מהו הרווח הרוחני שיוצא לנו מזה, וגם אם יש לנו ארמון עם שטיחים מקיר לקיר, נזכור כי השטיחים נועדו כדי להגדיל תורה ולהאדירה.

(ע"פ: 'טיב התורה' - כי תבא)

ניתן לשמוע את שיחותיו של מורנו ורבנו שליט"א ♦ במספר מיוחד וישיב

באידיש: 073-2951321 • בלשון הקודש: 073-2951320

ערכוני שיחות: 0534-100024

טיב
ההודעות

כמה פרטי דינים במידת הכרת התקיעות

א. נוהגין שהשמש מכריז קודם הברכה שלא לענות ברוך הוא וברוך שמו, ושלא לשוח עד אחר שיגמור הש"ץ כל סדר התפילה בקול רם, ומכל מקום בדיעבד אם ענו ב"ה וב"ש יצאו בברכה (אלף המגן שם סק"ח).

ב. צריך לכון לקיים מצוות עשה שכתוב בתורה יום תרועה יהיה, ויוציא בשפתיו ויאמר הריני מוכן לקיים מצוה שציונו בוראינו לשמוע קול שופר היום הזה, כמו שכתוב בתורה יום תרועה יהיה לכם, לשם יחוד וכו' (סידור יע"ץ).

ג. הצבור יכולו לצאת בברכה זו ברכת מצות שמיעת קול שופר וברכת שהחיינו שהם מחויבים בה, והתוקע מוציא אותם בברכות, גם כינו דעתם ורצונם לצאת ידי חובתם בתקיעות אלו שיתקע התוקע, כי צריך כוונת שומע ומשמיע (מט"א סי' תקפ"ה ס"א).

ד. מי שהוא יושב רחוק מן התוקע וקשה לו לשמוע הטיב את הברכות מפי התוקע, יברך את הברכות לעצמו וישמע התקיעות (בא"ח נביים סט"ו).

ה. אם בא לבית הכנסת לאחר שגמר התוקע ברכת השופר, ושמע ל' תקיעות דמיושב בלא ברכה, יכול לברך אח"כ קודם תקיעות דמעומד (אלף המגן סי' תקפ"ה סק"ג). ויש חולקים בזה דכיון שכבר יצא ב"ח בשמיעת ה' קולות של תקיעות דמיושב שוב אינו יכול לברך, ועל כן אין לברך רק אם הוא עדיין באמצע ה' קולות, דהיינו אפילו בין סדר לסדר, אבל לאחר ששמע ה' קולות לא יברך כ"א במחשבה (בא"ח תקפ"ה סק"ט). ופשוט

שאם עדיין לא התחילו התקיעות דמיושב יכול לברך עתה בלחש קודם התחלת התקיעות, אך אם חושש שלא יספיק לברך קודם שיתחילו לתקוע, אזי ימתין מלברך עד בין סדר לסדר וכו"ל.

ו. התוקע והקהל ראו לזה לבין תמיד אם תוקעין עכשיו התקיעה שלפניה או שלאחריה, ונ"מ דמצוי הדבר מאוד שהתוקע לא תקע כשיעור, או לדעת המקרא לא היה כהוגן, וע"כ מסמן שיש לחזור ולתקוע, והקהל אינם רואים וחושבין שממשיכים לתקוע, וע"כ מתכוונים לתקיעה שלפניה דסדר אחר, ואולי אין יוצאין בזה כלל חובת המצוה, דבין סדר לסדר מחויבין מה"ת לידע איזה תקיעה תוקעין, וע"כ ראוי למדקדק להסתכל תמיד אם המקרא מסמן לחזור, ונכון שהמקרא ידפוק על הבימה כשמסמן שרצה שהתוקע יחזור על התקיעה, כדי שידעו הקהל מה לבין, ואפילו בתקיעות שבאותו סדר גופא נכון לעשות כן (מוערי"ח ח"א ס"ה).

ז. אין להסיח דעתו מן התקיעה כשמתחיל התקיעה הראשונה עד סוף התקיעה דמעומד, ואפילו ללמוד תורה שלא מעניני התקיעה ג' אסור (לקט יושר). ועי' בספר יסוד ושוש העבודה (שער י"א פ"ד) שד"כ דבעת שהש"ץ מאריך בנגונים לא ישב בטל, אלא יאמר מזמורי תהלים בכוונה עצומה.

ח. צריך לזוהר מאד לשמוע את כל הקול מראשיתו ועד סופו, ואף אם התקיעה ארוכה מאד, וכן יש לזוהר שלא להתחיל בשום תפילות ויה"ר עד גמר התקיעה ממש (מסגרת השלחן סי' קכ"ג סק"ג).

ט. כתבו האחרונים דיוהרו כל העם שלא להוציא כיהם וניעם בשעת תקיעה, כדי שישמעו כל הקולות מתחילתם ועד סופם, ומטעם זה ג"כ לא יביאו ולדיהם אצלם, ומוטב שיהיו אצל אמותיהם בעזר"ג, שהן אינן מחויבות בתקיעת שופר מן הדין. ומ"מ נראה דקטנים

שהגיעו לחינוך מצוה להביאם ולהחזיקם אצלו, ויאיים עליהם שישמעו התקיעות ולא יבלבלו להצבור (מ"ב סי' תקפ"ז סק"ט).

י. השומע תקיעת שופר שלא כמסורת אבותיו יצא (הלי"ש פ"ב סי"ב ג').

יא. מי שהתפלל מוסף קודם שתקע יצא (שו"ע סי' תקצ"ג ס"ב).

יב. אם נטלו השופר באמצע התקיעות והביאו לו שופר אחר א"צ לברך, אבל בין ברכה לתחילת התקיעות צריך לברך (מ"ב סי' תקפ"ה סק"ד). ואם השופר השני הי' מונח ג"כ על השלחן בשעת ברכה א"צ לברך עליו, משום דמסתמא היה דעתו גם עליו (שם סק"ח).

יג. אם התחיל לתקוע ולא יכול להשלים, ישלים אחר, ואפילו ג' או ד', ודי בברכה שבירך הראשון, שהרי כולן יצאו בזה, ואם לא היו שם התוקעים בשעת ברכה, צריכין לברך לעצמן בלחש קודם שיתחילו לתקוע, ואם הם כבר יצאו ידי חובתן תוקעין בלא ברכה (שו"ע שם ס"ג ובמ"ב שם).

יד. ואפילו אם בירך ולא יכול לתקוע כלל, תוקע אחר בלא ברכה, ולא היו ברכה לבטלה אפילו הראשון הלך לו או סתם אזנו ולא שמע התקיעות, שהרי השני יצא בברכתו, אך לכתחילה אסור להראשון לצאת ולא לשמוע התקיעות, שאין כדאי שיברך זה ע"ד שיתקע אחר (שם ובשעה"א סק"צ ד).

טו. מי שנסתפק אם שמע קול שופר, אם הוא ביום הראשון תוקע ואינו מברך, וביום שני א"צ לתקוע, כיון שאינו אלא מדברי סופרים וספק דרבנן לקולא (מ"ב שם סק"ה).

טז. זמן התקיעות כל היום, אבל תפילת מוסף אין לאחר יותר משבע שעות (מ"ב סי' תקצ"ה סק"א).

ומי הוא זה ואיזהו אשר יכול להעיד על עצמו כי הוא ראוי לברכה.

עצה אחת נותרה לנו, להודות ולשבח להש"ת על החסדים שעשה עמנו מאז ומעולם וכתוך ההודאות להשחיל את הבקשות והתפלות, על ידי זה אנו זוכים להמשיך עלינו חסדים גדולים והשפעות נפלאות באין מפריע, שהלא המקטרגים אינם יכולים לעכב את התהילות והתשבחות שמשבחים ומפארים להקב"ה, שלא יהיו נחשבים כמורדים במלכות, וכאשר השערים פתוחים בלאו הכי חומיקים פנימה גם הבקשות והתפלות ומגיעות עד כסא הכבוד, כך זוכה להמשיך עליו חסדים ורחמים מרובים באין מפריע.

ד' בני ישיב"ר (מאמר חודש תשרי מאמר ב' יום הכסא, מביא את העצה הנשגבה הזאת וכותב בזה הלשון: "ולדעתי זהו שתקנו חז"ל (למורו מן המקרא) לעולם יסדר אדם שבחו של מקום תחילה ואחר כך יתפלל" (ברכות לב), דכיון שמסדר שבחו של מקום, למשל כשמשבח את הבורא שהוא רופא חולים, הנה כל המלאכים עונים אמין מוסכימים לשבח הלזה, הנה הגם כשאחר כך יבוא המבקש לבקש ברחמים על הרפואה במו פיו, שוב לא יקטרגו המלאכים דהוה ח"ו כנוגע בכבוד המלך ובשבחו כאשר ירצו ח"ו למנוע הרפואה אשר זה כרגע שבחוהו שהוא רופא חולים, עכ"ל.

כענין זה אנו רואים ביותר בפרשתן במצוות ביכורים, שם כתבו הראשונים שבסוף ההודאה והשבח שמוסר להקב"ה הוא מוסיף לבקש שיתמיד עליו את הברכה, וכדכתב החינוך (מצוה תרי"ז וכענין זה בספר המצוות להרמב"ם מצות עשה קלב) "בהיטיב השם ברוך הוא אל האדם ובברכו אותו ואת אדמתו לעשות פירות, וזכה להביאם לבית אלקינו, ראוי לו לעזור לבנו בדברי פיהו ולחשוב כי הכל הגיע אליו מאת אדון העולם, ויספר חסדיו יתברך עלינו ועל כל עם ישראל... ואחר השבח מבקש מלפניו להתמיד להודות עליו, ומתוך התעוררות נפשו בשבח השם ובטובו זוכה ומתברכת ארצו, ועל כן ציונו ברוך הוא על זה כי חפץ חסד הוא".

נדרה, ולקום בחצות לילה להודות לה". וכן הוא לשון הפייטן בסליחות, שאף הוא מעורר על חובת ההודאה להש"ת ואומר: "שחר קמתי להודות לך אלוהי תהילתי, וארנן לך בוקר ואודיעך חטאתי, תיתנן לי בזה שני לפעולתי, נפשי בשאלתי ועמי בבקשתי". כלום עוצר האדם פעם אחת להתבונן בכל החסדים הללו ולהודות עליהם, הלא אין הדברים מובנים מאליהם כלל וכלל, כי באמת אין הקב"ה מחויב אליו כלום, ואף האדם מצד מעשיו אינו ראוי לכל ההשפעות והטובות שמקיפות אותו מכל צד, אין זה אלא חסד הבורא יתברך שמו שבחר בו להיטיב עמו, אך ורק בגלל שאוהב אותו וחפץ בו וטובתו משפיע עליו מאוצרו הטוב מתנות חנם.

אכן, כאשר ירגיל את עצמו להתבונן בכל הטוב והחסד המורפע עליו ממרום, ולהביע את רגשי הכרת הטוב וההודאה, אזי ממילא יתעצב בו גם רגשי בושא לפני המקום ברוך הוא מלא כל הארץ כבודו, ויבוא לתשובה שלימה ואמתית מתוך התעוררות ושרון לבב, בזה ימלא את חובת האיש ישראל באלו הימים, כי זהו הדין התכליתי והמטרה, להגיע אל יום הדין הגדול והנורא ביומין דראש השנה כאשר הוא משוהר ומנוקח מכל חטא ועוין, ונשמתו בוקהת ומצוחצחת כראוי וכנכון.

המלאכים אינם מקטרגים על בקשה שבתוך ההודאה

ולבר מן דין עוד תועלת גדולה יש במה שמרגיל את עצמו להודות להש"ת, שהרי אנו עומדים כעת לפני בוא יום הדין שבמהלכו קורעים את החיות של כל אחד ואחד למשך השנה הבאה עלינו לטובה, מי לא נפקד כהיום הזה, אין לך מי שלא יחפץ בשנה טובה ומבורכת מלאה וגדולה בכל מלי דמיטב, פרנסה טובה וגזירות טובות ישועות ונחמות, ומובן שכל אלו אינם באים מאליהם, הרבה תפילות ובקשות יש לשפוך על זה השכם והערב, אולם אליה וקין בה, כי כאשר המלאכי חבלה והמקטרגים רואים שאין המבקש ראוי לברכה, נעמדים המה בדרך להשטין ולמנוע את תפילותיו מלעבור,

וכלימה תעשה אותנו מכף רגל ועד ראש, כי אנו נוכחים לראות שהקב"ה מספק לנו את כל צרכינו עד בלי די, ואילו אנו, לא זו בלבד שאיננו מחזירים לו כגמולו הטוב אלא עוד משיבים לו ברעה תחת טובה, תחת שנקדיש את כל ימינו לתורה ועבודת הש"ת ולזכור מאתו יתברך בכל רגע ורגע, אנו מתירים לעצמנו לשכוח קצת מי הוא זה ואיזהו אשר נתן לנו כח לעשות חיל, ולא עוד אלא פעמים שאנו עוד מעיזים פנינו להשתמש באותו הכח שנתן לנו בכדי לחטוא לפניו רח"ל.

מכאן הבהושה הואת משתבר לבו של אדם כחרס הנשבר עד שהרהורי תשובה צפים ועולים כמאליהם, היאך מלאני ליבי לעשות כהדרב הזה, ועל ידי התעוררות זו נתן אל לבו לשוב אל הש"ת בכל לב ובכל נפש, לא לשכוח לנסח עור ולא להירות את מצוות ה' חלילה, אלא מעתה ככל היוצא מפיו יעשה, לקיים את דברי התורה הקדושה ככתבה וכלשונה ללא פקפוק כלל, בין בענינים שבין אדם למקום ובין במצוות שהם בין אדם לחברו, וכל זה מתוך השתדלות עצומה והתמסרות מוחלטת לעשות את רצון ה' בכל רגע ורגע, בכל דרכיך דעהו.

תשובה כזאת הינה מדרגי התשובה המעולים ביותר, כדכתב בספר הק' 'בת עין' (פרשת ואתחנן): "כשאדם מתבונן בשכלו לפני מי הוא עומד ולפני מי הוא עתיד ליתן דין ושביו, והוא החשבון אשר יחשוב כל מה שחטא ופגם נגד רצון בורא כל עולמים ב"ה, ונגד זה יחשוב הטובות נסים ונפלאות שעושה עמו הבורא ב"ה בכל עת ורגע עד אין סוף, וחוזר כל חטאיו ועונותיו ופשעיו ומתחרט עליהם ועושה תשובה שלמה בעובדי דאנתולא להיות בבחינת סור מרע ועשה טוב, בודאי תשובה כזו מקובלת לפניו יתברך שמו".

ועיין בספר 'יסוד ושוש העבודה' (שער המים פרק א) שכתב שחודש אלול הוא זמן מיוחד להודות להש"ת, וכפי שכותב שם: "וכבר פשט בכל תפוצות עם קדוש וישימה לחוק ולמשפט בישראל עם קדוש עד היום הזה, לעורר לבנם בחודש זה לתורה ולתעודה, ולהתמיד בלימוד ביותר, ולהתענות תענית

טיב ההתחזקות

חסד ואמת יקדמו פניך

המתבונן בחסדי הבורא ושפלות עצמו מתעורר לתשובה

גלוי וידוע לכל כי ירח הימים של חודש אלול הוא הזמן אשר נועד מאז ומעולם להתעוררות תשובה ותיקון המעשים, חשבון הנפש על כל קורות האדם במשך ימות השנה והתבוננות בשום לב על מאורעות הימים כיצד היו, האם מילא אותם בתורה ותפילה כראוי או שמא התרשל מעט בתפקידו ולא קיים אותם בשלמות כל כך.

כל אחד מחויב בדבר זה, שהלא כבר אמר החכם מכל אדם (פסוק יב) "כי אדם אין צדיק בארץ אשר יעשה טוב ולא יחטא", ועל כן מוכרח כל אחד ואחד להתעסק בימים האלו בדרכי התשובה והתיקון, כמאמר הכתוב (איכה ג ז) "נחפשה דרכינו ונחקרה ונשובה עד ה'". וכפי תנאי התשובה המבוארים בהלכות תשובה שברמב"ם.

אכן, הרבה דרכים למקום כיצד להלהיב את הלב ולהביאו להתעוררות תשובה, אולם בספרים הקדושים מבואר שהדרך הטובה ביותר להתעורר בתשובה הוא על ידי התבוננות, שיתבונן בגדול חסדי הש"ת שגומל עמו בכל עת ובכל שעה יומם ולילה לא ישובותו, עד שאין בכח השכל האנושי להשיג ולקלוט את כל החסדים - הקטנים עם הגדולים - האופפים את האדם בכל רגע ורגע, לא נלך כאן בנפש למנות ולפרט את כולם, כי אפילו אם נוכל ימים כלילות בלא ליתן תנומה לעפעפעינו עדיין לא נוכל להקיף אפילו אפס קצהו מגדול רחמיו וחסדיו של הקב"ה, על חיינו המסורים בידו, ועל נשמותינו הפקודות לך, ועל נסיך שבכל יום עמנו, ועל נפלאותיו וטובותיו שבכל עת ערב ובקר וצהריים.

ומאידך גיסא, כאשר אנו מתבוננים במצבנו אנו, היכן אנו עומדים בעניני רוחניות ועד כמה אנו מקיימים את רצון הש"ת, הרי בושא

טיב ההשגחה

סיפורי השגחה פרטית
שנשחרו מערכת ע"י הקוראים

'שקל הקודש'

"ירדתי מהאוטובוס עם אחיותי הקטנות וביתי התינוקת. לפתע שמתי לב שהשמיכה הדקה של התינוקת איננה. אחיותי הקטנות רצו אחרי האוטובוס שאך הרגע יצא את התחנה על מנת לנסות להשיגו. למזלנו הנהג נתקע בפקק שלא זז, הבנות דפקו ודפקו על הדלת עד שהנהג פתח ושאל מה הן רוצות. איך שהדלת נפתחה הן עלו והתחילו לחפש בקדחתנות את השמיכה הדקה ולא התייאו עד שמצאו אותה.

ברגע שירדו מהאוטובוס השתחרר הפקק והנהג נסע לשלום.

הן חזרו אלי בריצה בהולה ושובבית קורנות מאושר באופן בלתי רגיל. שאלתי לשמחה זו מה עושה? הן השיבו בהתרגשות שבדרך לאוטובוס הן הבטיחו ביחד לתת שקל לצדקה אם הנהג יפתח להן את הדלת וימצאו את השמיכה. הנהג כאמור פתח, והאחת מצאה את השמיכה והשניה מצאה שקל לצדקה שהבטיחו!!

אם כבר סיפרתי, אוסיף סיפור נוסף שהיה לנו עם אוטובוסים:

"התקשרתי לאשתי בחזור ממסע למקומות הקדושים והיא לא ענתה. מכיוון שנסענו עם המשפחה התקשרתי לחמותי לשאול אם רעייתי לידה?! היא נתנה לי את אשתי, והשאלה הראשונה שנשאלתי הוא: "מדוע לא התקשרת ישירות אלי?"

השבתי שהיא לא ענתה למכשיר... פתאום הבינה שירדה מהאוטובוס ואיבדה את המכשיר באוטובוס. התקשרנו למכשיר שוב ושוב וסוף סוף קבלנו מענה. היה זה הנהג שבדיוק קיבל את המכשיר מנוסע להשבת אבדה.

הוא אמר לנו שהוא מסיים מסלול ותיכף מתחיל חדש. המתנו בתחנה המסוכמת והנהג קיים מצוות השבת אבדה לשמחתנו הרבה.."

פרופ' אהרן ש. ש.

המעוניין לזכות את הרבים בספר של השנה פרטית מוזמן לשלוח אל ר' שמחה סמאולס פקס: 0526517922
או ל: o.y.wines@gmail.com

סיים אפוא הסטייפלער בברכה רבתי, ואמר אל האיש הניצב לפניו בקול גדול: **השם ישלח לך בוודאי רפואה שלמה!**

יצא אותו חולה ינשן מן הקודש בשמחה, ולמותר לציין שברכת צדיק עושה רושם, ולא עברו ימים מועטים ולפליאתם העצומה של כל הרופאים הוא יצא ממוות לחיים, ומכל אותה 'יענע מחלה' לא נשאר זכר, ועד מהרה חזר למלאכתו הנאמנה מלאכת קודש. וזכה עוד להנחיל תורה לתלמידים רבות בשנים בבריות גופא ונהורא מעליא.

טיב מעשה נורא סיפר לי כ"ק אדמו"ר מלעלוב שליט"א, מזקנו הרה"ק רבי דוד צבי שלמה זי"ע שבירושלים של מעלה, וענין זה המעשה מקובל וידוע בפי זקני החסידים.

בדור הקודם בעת שגרו אבותינו וזקנינו בעיר העתיקה שבירושלים ת"ז, היו שם בתים רבים בבעלות של ערבים ישמעאליים, שהיו משכירים דירות וחדרים לאחינו בני ישראל שבאו להתגורר סמוך ונראה למקום המקדש.

הישמעאלי שהחזיק בבעלות חצר אחת בירושלים שהיו בה כמה וכמה בתים, היה כמו 'אדון החצר', בהיותו גם הממונה על צלצולי המסגד שלהם בבוקר ובערב [ג'אנג'ע], שהיה אותו הרמקול קבוע ב'צריח' שמעל ביתו. והיה מתולך ברחבי החצר כמושל וגובה את דמי השכירות שצריכים הדיירים להעלות לו מדי חודש, ובאותו המנופחת היה שומר ומשגיח על רכשו שלא יינזק, ואזי לו למי שהמרה את פיו.

באחת מאותם דירות התגוררו זוג ירושלמי שהפרוטה לא היתה מצויה בכיסם, ובגודל העניות ששררה אז בירושלים לא הצליחו למצוא מעות כסכום הנדרש לתשלום דמי השכירות.

בעל הבית האדון דרש את כספו, והם דחו את התשלום מיום ליום, השמעאלי היה נכנס בכל יום דופק על השולחן צועק ומאיים, עד שפקעה סבלנותו של הגוי והעמיד להם 'אולטימטום'! הוא נקב בואריך האחרון לפירעון דמי השכירות, ואם עד אותו יום לא יפרעו את חובם, עליהם לעזוב את הבית מיידית!

בני הזוג ניסו בכה ובכה, אך לדאובן לב לא הצליחו להשיג את הסכום הנדרש. עד מהרה הגיע היום השחור, כשאותו גוי רשע ואכזר התייצב בחרון אפו מלא כעס וחמה, הוא נכנס ובא אל הבית בצעקות וגידופים, ואיים עליהם בחרצבות לשונן באיומים קשים ומרים, והודיע בנחרצות שבאם תוך כמה שעות אינם 'גוברים' את החשבון עימו עד פרוטה אחרונה, יבוא הוא בעצמו 'לזרוק' אותם החוצה בבושט פנים! לא ידעו בני הזוג הצדיקים את נפשם, מה יש ביכולתם לעשות. בצר לה ביקשה האישה מבעלה שירץ מהרה אל הצדיק הירושלמי המפורסם 'רבי דוד' ללעלובער', ה"ה מרן הרה"ק רבי דוד צבי שלמה מלעלוב זצוק"ל, שהיה מפורסם כפועל ישועות רבות בקרב הארץ.

אך הבעל שלא נמנה על עדת החסידים מיאן ללכת אצל 'רבי' של חסידים, ואמר שמעולם לא הורגל בזה, לא הוא ולא אביו, ואף פעם לא הלך אצל רבי ואין לו שום 'עסק' בזה. - אבל האישה שהגיעה מבית חסיד, והיתה חדורה אמונת צדיקים תמימה האיצה בבעלה שיגש אל הרבי לבקש ברכה. היא טענה לפניו בלהט, שבין כך אין בידו שום אפשרות להשיג המעות, ולא נותר לפניו כי אם בקשת 'ברכה טובה' מפי הצדיק, ומחובתנו לעשות לכל הפחות השתדלות זו, ושלא יחזור הביתה בלי ברכה מפי הצדיק.

שמע אפוא האיש לתחנוני אשתו היקרה, והחליט ללכת אל הצדיק באישון לילה באין רואים, כי התבייש לגשת ביום.

והנה רכבו של הצדיק היתה ללכת אל המקווה באישון לילה אחר חצות, הוא עלה והמתין בפתח המקווה לצאת הצדיק. וכשיצא הרבי וראה אותו עומד וממתין עליו הבין מיד שיש לו בקשה אליו, והזמינו לבוא עימו לביתו בקודש פנימה.

בהיכנסם כיבד אותו הרבי בכוס קפה חמה ומהבילה, וביקש לספר את אשר מעיק עליו. אך האיש התמלא בחרדת קודש, כאשר מעולם לא ידע לו הורגל לדבר עם רבי, ובראותו את פני הצדיק שהיו לוהטים בהתלהבות עצומה נתמלא פחד ומורא, ולא הצליח לפתוח את פיו לומר אף מילה וחצי מילה.

אולם הרבי הרגיזו ודיבר אליו באהבה ובשמחה ובסבר פנים יפות, ועודדו וחזקו לומר מה מבוקש. - האיש החל בוכה על נפשו, ובפחד ורעדה מפני הצדיק סיפר בקצרה את הצרה הגדולה שנחתה על ראשם, באיומו הקשים של הגוי 'לזרוק' מן הבית ולהשליכם חוצה, ולרש אין כל לפרוע את חובו הגדול בתוך שעות מספר.

הרבי הקשיב היטב לדבריו, הוא לא ענה לו כלום, רק היות והיה זה 'ליל שישי' החל הצדיק להתעסק בהכנת הפתילות של נרות שבת קודש, כידוע שבחצר הקודש לעלוב מליקים נרות רבות לכבוד שבת, ונצרך להכין כמות גדולה של פתילות.

לפתע תוך כדי עבודת קדשו שאלו הרבי אם ירדע לו מה שמו של אותו גוי ישמעאלי בעל האחוזה, כן, ענה האיש ירדע לי היטב את שמו. אם כן, ביקש הרבי, כתוב נא לי את שמו של הערבי על פתקא.

ניגש האברך הצעיר בפיק ברכיים, ושרבט

המשך בעמוד הבא

טיב המעשיות

הקושיא ברורה, תיבת 'והשיגוך' לכאורה אין לה מובן, שלשון זה נופל על מי שירצה לברוח, שאף על פי כן ישיגהו, וממילא תיית לברוח מן הברכות שיצטרך לומר ששיגהו. בשלמה גבי קללות שייך לומר (להלן כח, טו) 'והשיגוך', כי דרך האדם לברוח מקללות, על זה צריך לכתוב 'והשיגוך'. אבל הברכות מי הוא זה שבורח מהם, עד שהוצרך להבטיחו ששיגהו.

אך תירץ בספד"ק "תולדות אדם": "לאשר כי השפע הטוב באה תמיד מעצם הרוחניות, הוא רצונו יתברך שמו, לזאת, אף אם נגזר הטובה על האדם, מכל מקום בעת שצריכה לחול על האדם, אם יש לו אז איזה מחשבה או דיבור אשר לא טובה, אין השפע יכול לחול עליו. אף שהוא זכאי בכללו, וכבר ירד השפע למטה בשבילו, מכל מקום לא היתה יכולה לחול עליו."

"לזה הבטיח הכתוב, שאם נשמור מצותיו אזי יראה הבורא יתברך שיביא עלינו הטובה בעת שתשיגנו, היינו שיראה להביא עלינו השפע בעת שנהיה נקי וראוי לקבל השפע, לזה אמר 'והשיגוך' וכו'."

"ענין נא בפ"ק דמכילתין (ראש השנה יז): "עתים לטובה עתים לרעה, עתים לטובה כיצד, הרי שהיו ישראל כו' בראש השנה ופסקו להם כו', שכבר נגזרה גזרה - אלא הקדוש ברוך הוא מוריד בזמן על הארץ הצריכה להן וכו' ע"ש."

"ועל דרך אחר של פרש, על פי מאמר הכתוב (משלי ל, ז ח ט) 'שתים שאלתי מאתך וכו', רש ועושר אל תתן לי וכו', פן אשביע וכחשתי כו'. וידוע כי גדול נסיון העושר מנסיון העוני, אם כן יכול להיות חס ושולם שהברכות והעושר יהיה שמור לרעתו. - לזה הבטיח לנו 'ובאו עליך כל הברכות האלה והשיגוך', ותרגם אונקלוס: 'וידיבקונך'. והוא פועל יוצא לשלישי, היינו שהברכות והעושר יהיה סיבה לו לדבקה בו יתברך. וזהו 'והשיגוך', ששיגהו לתכלית הנצחית."

"ולכונה זו נאמר בקללות גם כן 'והשיגוך', כי אין מידת הקדוש ברוך הוא כמידת בשר ודם, שרוצה לנקום בעבדו שמרד בו דרך נקמה ח"ו. רק הייסורים שבאיים הם תכלית הטובה, כדי שיעל ידיהם יתן לב לשוב להשם יתברך. לזה אמר 'והשיגוך', ותרגם אונקלוס: 'וידיבקונך', כי לתכלית זה יבואך הקללות, ולא לעשות כליה ח"ו" עכלק"ק.

* * *

סיפר לי תלמיד חכם חשוב שזכה להרביץ תורה ברבים, והעמיד עדרים עדרים של תלמידים ההוגים ומתעלים בתורת ה' וביראת שמים. שלפני עשרות בשנים נפל למשכב ל"ע, וחלה במחלה הידועה רח"ל שתפסה בו בצורה חמורה מאוד.

באותם שנים עדיין לא ידעו כמעט ולא הכירו מזור ורפואה למחלה זו, ובמחלה הקשה והחמור לא מצאו הרופאים ולא ידעו שום דרך כיצד לטפל בגידול ממאיר ונורא זה. הוא נשלח לטובי הפרופסורים הגדולים, אשר גם הם פכרו ידיהם בייאוש, ואמרו שאין בדרכי הרפואה שום דרך להציל את חייו, ולא נותר כי אם להמתין לגורע מכל, ה' ירחם.

חשב האיש בליבו, יאמרו הרופאים את אשר יאמרו, הרי לא ניתנה להם השווה כי אם לרפאות בלבד, כדיליף בפרק החובל (בבא קמא פה:). 'ורפא ירפא' (שמות כא, ט), מכאן שניתן רשות לרופא לרפאות'. - אבל לייאש את האדם מרפאות לא ניתנה להם הרשות.

ומעתה אין לנו אלא מה שלימדו לנו רבותינו ז"ל בפרק יש נוחליץ (בבא בתרא קטו). "דרש רבי פנחס בר חמא, כל שיש לו חולה בתוך ביתו ילך אצל חכם ויבקש עליו רחמים, שנאמר (משלי טז, יד) 'חמת מלך מלאכי מות, ואיש חכם יכפרנה'". עיין פירוש המהר"ל בחידושי אגדות על אתר.

דורשי רשומות דרשו לה ממקרא שנאמר בפרשת עקב (דברים ז, טו): 'ה'סיר ה' מ'מך פ'ל ח'לי' - נוטריקון: 'חכם', כד"א ילך אצל חכם ויבקש עליו רחמים.

בצר לו הלך אל הסטייפלער זצוק"ל בעל 'קהלות יעקב', ובכה במר נפשו על מחלתו הממארת, ודיווח לפניו על כל אותה דיאגנוזה קשה שבפי הרופאים.

מרן הסטייפלער שהכירו כמרבץ תורה ברבים, זעק על אתר מקרב ליבו, מי נתן בידיהם של הרופאים לחרון משפט האדם לחיים או בהיפך ח"ו, והלא רבים צריכים לך, ואתה בוודאי תבריא ותצא ממחלתך!

כמ"ש ברש"י פרשת חיי שרה (בראשית כד, ז): "ה' אלקי השמים אשר לקחני מבית אבי - ולא אמר 'אלהי הארץ', ולמעלה (שם ג) אמר 'אשביעך בה' אלהי השמים ואלהי הארץ' - אמר לו עכשיו הוא 'אלהי השמים ואלהי הארץ', שהרגלתי בפי הבריות. אבל כשלקחני מבית אבי היה 'אלהי השמים' ולא 'אלהי הארץ', שלא היו באי עולם מכירים בו, ושמו לא היה רגיל בארץ."

והיינו, שכל זאת אמר אברהם אבינו ע"ה כדי לפתוח את צינור הברכה מן השמים, שבהיות שנצרך הוא בעולם להרגיל שם שמים בפי הבריות, ולהרבות כבוד שמים, הרי בוודאי יושפע לו כל צרכיו בארץ, כדי שיוכל להמליכו יתברך גם בתורת 'אלקי הארץ'.

ספר התורה

מומחנת של הגה"צ רבי גמליאל הכהן רבינוביץ שליט"א

קו ההזמנות לכל ספרי 'מכון טיב' 0733-22-76-09 מקבלים ללא עלות דמי משלוח

א"י חתקשרים מ זמנים מקבלים ללא עלות דמי משלוח 03-6194114

חול חתקשרים מ זמנים מקבלים ללא עלות דמי משלוח 718-871-8652

ניתן להשיג גם בחנויות הספרים

את שמו של הערבי על הפתקא, והגישה לידיו של הרבי בחרת קודש.

נטל הרבי את הפתקא, קרא בתוכה פעמיים ושלש, וכלי אומר ודברים נישג להמשיך באותה מלאכה שעסק בה, מלאכת הכנת הפתילות, הוא לקח את הפתקא שבידו קמטו ועיקמו כמה פעמים לכאן ולכאן, פני קדשו התאדמו באש שלהבת, והחל 'לערכב' את אותה פתקא ביחד עם הצמר גפן של הפתילות של נרות שבת קודש, הוא 'מולל' את הפתילות שביחד עם אותו נייר קטן בתוך ידו כמה וכמה פעמים, טובל בשמן ומוער בידו את הפתילה עם הפתקא, ושוב טובל ומוער, כשליבו ונפשו מלאים תפילות וכוונות עילאות לפני קל חי, והוא עומד נפעם מן הצד ואינו פוצה את פיו.

דקות ארוכות התעסק הרבי בקדושתו בעסק הכנת הפתילות, וכשסיים את עבודתו פנה אל האיש ואמר שיכול הוא לשוב אל ביתו, והשם יתברך יהא בעזרו. והנה אך הגיע האיש לביתו, וזוגתו הצדיקה יוצאת לקראתו בשמחה, ולפליאת לשמחתה מה זו עשה? בעת שצרתם צרה ומועקתם רבה.

פרעג נישט וואס איז געשיין דא! [אל תשאל מה שקרה פה] - אמרה האשה.

מה קרה? - שאל האיש בבהלה. סיפירה לו אשתו, שבדיוק בעת היותו אצל הרבי הקדוש [פראווען], נפל אותו גוי רשע שאיים עליהם בתוך ביתו והתפגר על אתר! וממילא נפטרו ממנו מכל אימויו והיתה להם תשועה גדולה.

כשבייר האיש את הפרטים מה בדיוק קרה שם, וכיצד מת הישמעאלי, התברר שבביתו של הגוי הבנוי מכמה קומות, המדרגות שבתוך הבית בין הקומות מסתובבות ומתעקלות סביב עצמם. כאשר הדבר מצוי בבתי דו קומתיים, שכדי לחסוך בשטח שתופסים המדרגות, בנויים הם כצורת שבלול עגול ומתעגלות סביב סביב, וכך עולים ויורדים בהם בסיבובים המתעקלים ומסתובבים.

והנה בדיוק באותה שעה שהיה הצדיק עוסק בעבודת קדשו, בעיקולי הפתקא עם שמו של הגוי, מעקמה ומקפלה חזק בתוך ידו, ומערבבה ומועכה היטב בעיקולי הפתילות סביב סביב, החל אותו גוי לעלות באותם מדרגות עקולות אל הקומה העליונה כדי להיכנס אל ה'צריח' הצר שמעל מגדל ביתו ולהכין את עצמו ל'חזונות' סלסולי הבוקר כדרכם של הישמעאלים [ג'אנגען]. הוא החל 'להשתחל' במדרגות הצרות המסתובבות, ובתוך כדי 'עיקולי' המדרגות התבלבל הגוי והסתבך בסיבובים והעיקולים, ועד מהרה מעדה רגלו ונפל ארצה בקול חבטה חזקה ומת על אתר.

כראות האיש עד היכן מגעת כוח ברכתו ותפילות של אותו צדיק קדוש עליון, נחפז לבבו והתמלא באמונת צדיקים גדולה, ונעשה לאחר מגדולי חסידיו של הצדיק מלעלוב זי"ע. [בצעירותי הכרתי את אותם בני הזוג שבירושלים ת"ו].

סיפר הגה"צ רבי אריה לוי זצ"ל, מצדיקי ירושלים של מעלה, על אישה אחת שגרה בשכונתו, אשה יראת ה' משכלת וטובת לב, אשר זכתה להאריך ימים מאוד ונפטרה בהיותה בגיל מאה ושש עשרה שנים (116) - וזכתה להישאר בבריאותה ובצלילות דעתה בשלמות עד רגע האחרון כשמתה במית נשיקה.

והיה הדבר לפלא גדול בירושלים של אותם שנים, כשעדיין לא היו בנמצא תרופות וחיסונים כבימינו, ולא האריכו בה ימים כל כך, ובוודאי שלא עד גיל מופלג כזה!

אך כשעלה לנחם את האבלים נודע לו לר' אריה, שכשהיתה אותה זקנה לידה קטנה הגיע שר התורה הגאון רבי עקיבא אייגר זצוק"ל אל עירם, ונטלה אותה אימא שלה אל בית הצדיק, וזכתה לקבל ממנו ברכה לאריכות ימים. - ואכן התקיימה בה ברכתו של אותו צדיק וגדול בתורה, אשר

בסה"ק "נועם אלימלך" (ר"פ פקודי, דפו"ר דף גג: טו"א ריש ד"ה אלא פקודי) כוחו של צדיק לפעול "שפע וברכה ורחמים וחיים ונצח ומוזני ושלוש עד אין קץ" בכוח קבלת הצדקה עיש"ה. - ואכן עלה אז בדעתי אותה עצה טובה, שבכוח הברכה באחדות חברים לפעול ישועות גדולות, גם על ידי החסידים שבבתם יחדיו כאיש אחד בלב אחד! וכך התפללתי עבורך במשך השנה, וברוך הוא וברוך שמו יתברך שזיכנו עתה שעלתה ישועתך בטוב ובנעימים.

לפני שנים רבות כאשר ארי עלה מבבל, והגיע לארץ הקודש מן מהריט"ב מטמאר זצוק"ל בעל 'ויאל משה' זי"ע עשה שבת אחת בעיה"ת בני ברק יצ"ו, ואף נשאר לאחר השבת לשהות בעיר, וציבור גדול מאוד נהרו להסתופף בצל הקודש, ולבקש את ברכת הצדיק.

לעת ערב מאוחרת נפתחה הדלת, והצדיק החל לקבל את הציבור בנהירו דאנפין, בהיות שהתארך ה'תור' מאוד, ועמדו עשרות עשרות אנשים בהמתנה לראות ולהיראות את פני הקודש, כל אחד עם מבוקשו בידו, נאלצו הגבאים הנאמנים 'להאריך' את הציבור, ולא נתנו להאריך בשיחה עם הרבי, כי אם להגיש הקויתעל ולקבל מהרה ה'ברכה' ותיכף לצאת חוצה, כדי לתת אפשרות להרבה יהודים לעבור בברכה.

אחד הממתנים בתור היה איש חסיד נאמן, יוצא פולין שלא נמנה על עדת חסידי סטמאר, אבל שם הצדיק ושמעותו הגיע לאוזניו, והמתין אף הוא בין ה'עולם' הגדול לעבור במהירות לברכת הקודש.

הוא החזיק בידו את הקויתעל עם הפדיון, והתקדם עם הציבור בתור הארוך, והנה הגיעה שעתו המיוחדת, ה'דקה' הנכונה שהמתין עליה מזה כמה שעות, בחרת קודש הגיש את הפתקא, הרבי נטלה והביט בה כהרף עין, ותיכף הניחה על שולחנו בצד שמאל ביחד עם כמה וכמה פתקאות שנערמו שם.

באותו רגע כראות האיש שהרבי מניח את פתקתו מן הצד השמאלי שלו, פרץ מיד בבכי סוער. - הוא הספיק לשמוע מוקני החסידים על מנהגו של הרבי בסידור הקויתעל, שאת אותם שכבר נושעו היה מניח מצד ימינו, ונקראו 'גיהאלפענע קויתעל', ואילו את אותם שטרם נושעו הניח מצד שמאלו, כדי להתבונן בהם אחר כך ולהתפלל עוד בעד ישועתם.

החסיד הבין היטב את משמעות הנחת הפתקא שלו בצד שמאל, סימן לדבר שמבוקשו עדיין לא התקבל...

באותה פתקא ביקש האיש ברכה לישועה לזרע של קיימא! ומתוך בכיותיו ודמעותיו אמר בקול שבור לפני הרבי, שהוא ניצל שואה, נצר אחד ויחיד מכל משפחתו העניפה, הוא סיפר מאיזה עיר הוא בא, ושכל משפחתו המורחבת וכן כל משפחתו של זוגתו, כולם עלו על מוקדה באש הצורר, ולא נשאר מכולם כי אם אפר הקדושים בלבד! ועתה אם לא יזכו לזרע של קיימא יימצאו שתי משפחות של שלמות בישראל, הן משפחתו שלו והן משפחתה של אשתו, שהיו משפחות גדולות וחשובות בישראל, ואם חלילה יגדעו מעם ישראל לא ייזכר מהם שם ושארי.

נכמרו רחמי הגדולים של הרבי הקדוש, אשר בעצמו ניצל מן התופת הבורעת כנודע, נטל שוב את אותו קויתעל הביט בו פנימה, כשמעיני קדשו זולגות דמעות רותחות, ותיכף הניחו מצד ימין, כשהוא מעניק בלב שלם את ברכתו ברכת הקודש להיפקד לאלתר בזרע של קיימא!

ואכן ברכתו של הצדיק התקיימה במלואה, ולתקופת השנה נפקדו בבן זכר, ולאחריו בשורה שלמה של בנים ובנות, וזכו להקים דור חדש, בנים ובני ובנים ההולכים בדרכי התורה והיראה, והקימו דור ישרים יבורך לתפארת בית ישראל.

תחל שנה ובבוקר

קו ההזמנות לכל ספרי 'מכון טיב'

מהגה"צ רבי גמליאל הכהן רבינוביץ שליט"א

0733-22-76-09 חתקשרים מ זמנים מקבלים ללא עלות דמי משלוח

shivti11@gmail.com

ישיעהו 7 ירושלים טל: 05276-10455 078-3331109

יהודי יקא! את תחזיק טובה לעצמך, הנך מוזמן להדפיס ולהפיץ את העלון באזור מגוריך ולהיות שותף לזיכוי הרבים. המעוניינים יקבלו את העלון במייל (אפשר גם ישירות לדפוס) בקובץ להדפסת.

Anyone Interested in receiving Tiv Hakehila weekly in Hebrew or English should Email - Sheldon@hpins.net Or | zelig@gmail.com or text 718-249-7173